

◀ NARODNI DOM MARIBOR ▶
KONCERTNA POSLOVALNICA

KOMORNI CIKEL, 4. ABONMAJSKI KONCERT 2010/2011

Dvorana Union, Maribor, 18. februar 2011, ob 19.30

Bernarda Fink, mezzosopran

Anthony Spiri, klavir

Koncert sta podprla Ministrstvo za kulturo Republike Slovenije in Mestna občina Maribor.

Spored

Robert Schumann (1810–1856)

Sedem pesmi na besedila

Friedricha Rückerta

Najdražji, tvoje besede op. 101/2
(iz cikla *Ljubezenska igra*)

Iz vzhodnih vrtnic op. 25/25 (iz cikla *Mirte*)

Jasminov grm op. 27/4

Pesem neveste I op. 25/11 (iz cikla *Mirte*)

Pesem neveste II op. 25/12 (iz cikla *Mirte*)

Cvetlica vdanosti op. 83/2

Moja lepa zvezda op. 101/4
(iz cikla *Ljubezenska igra*)

Lucijan Marija Škerjanc (1900–1973)

Jesenska pesem

Večerna impresija

Pesem

Zorko Prelovec (1887–1939)

Jesenska noč

Josip Pavčič (1870–1949)

Ciciban, cicifuj

Anton Lajovic (1878–1960)

Mesec v izbi

Kaj bi le gledal

* * *

Gustav Mahler (1860–1911)

Popotnikove pesmi

Ko moja draga se možila bo
Ko zjutraj šel sem prek poljan
V prsih imam razbeljen nož
Dvoje modrih oči

Gustav Mahler (1860–1911)

Pesmi iz poslednjega časa

(na besedila Friedricha Rückerta)

Dihal sem premili zrak
Ne glej mi v pesmi
Če ljubiš zaradi lepote
Opolnoči
Izgubil sem se svetu

»Leto samospevov« 1840 je bilo za **Roberta Schumann**a izredno pomembno: po dolgotrajnih bitkah za zvezo s Claro Wieck, ki ji je njen oče hudo nasprotoval, je od leipziških oblasti le dobil dovoljenje za poroko z njo. Kot poročno darilo ji je namenil *Mirte*, zbirko 26 samospevov – zvrsti, v kateri je našel svoj skladateljski glas in v kateri je lahko zadostil tako svojim glasbenim kot literarnim nagnjenjem. Besedila je izbral med pesniškimi mojstrovini, ki naj bi jih glasba subtilno oživila v vsej raznolikosti pesniških podob, barv in razpoloženj. *Mirte* začenjajo in zaključujejo pesmi Friedricha Rückerta; v izbranih treh se zrcali skladateljev odnos do Clare, prepleten s tematiko pomladi, obenem pa so v glasbo empatično prelita tudi občutja mlade neveste.

Rückertove pesmi najdemo še v drugih Schumannovih opusih, tako npr. v op. 27, zbirki samospevov na poezijo, pisano pretežno v ljudskem tonu. *Jasminov grm* poje o občutenju grma, ki sanja pomladne sanje dreves ter se snežnobel zbudi v nov dan.

Leto 1849 je pomenilo prelomnico v Schumannovem ustvarjanju samospevov. V novi ustvarjalni fazi se Schumann kaže kot zrela skladateljska osebnost, ki se je že preizkusila v simfonični glasbi in drugih zvrsteh. Nič več ni bil spontan lirik; samospev je zanj postal objektivna umetniška oblika, dramatična scena, ki jo je spretno oblikoval; skladbe stremijo po jasni obliki in težijo po zaobjetu vsega človeškega, ne le subjektivnega v njem. Tako je večina Schumannovih poznih samospevov zgodnjim enakovredna, čeprav od njih drugačna. *Cvet vdanosti* iz op. 83 (1850) – povsem drugače kakor *Jasminov grm* desetletje poprej – na pomlad, sonce in življenje le zasanjano upa.

Iz cikla *Ljubezenska igra*, zaznamovanega z resignacijo in zadržanostjo, ki je leta 1849 nastal na besedila Rückertovega cikla *Ljubezenska pomlad*, sta izbrana samospeva, ki govorita o občutjih ranjenosti in nizkosti lirskega jaza; le-ta si želi, da bi ga k

sebi povzdignili svetloba in lepota njegove izvoljenke, »lepe zvezde«.

Lucijan Marija Škerjanc je bil eden osrednjih slovenskih skladateljev svoje generacije. Široko razgledani glasbenik se je šolal v Ljubljani, Pragi, na Dunaju, v Parizu in v Baslu. Deloval je kot skladatelj, pedagog, pianist, dirigent, glasbeni pisec in direktor Slovenske filharmonije. Skladateljsko se je preizkusil skoraj v vseh zvrsteh, slogovno pa izšel iz pozne romantike, čeprav so nanj vplivali tudi tokovi ekspresionizma in impresionizma. Njegova zrela in bogata umetniška osebnost se odraža že v mladostnih samospevih, za katere so značilne spevne melodične linije in bogata zvočnost, zaznamujejo pa jih pretežno temnejše barve. Besedila Škerjančevih samospevov kažejo, kako blizu so mu bila občutja jeseni, večera in umiranja, kot npr. v mladostnih samospevih *Jesenska pesem* (1918), *Večerna impresija* (1919) in *Pesem* (1917), v katerih se impresije jeseni in večera povezujejo s spominom na minulo ljubezen.

Jesenska motivika je nagovorila tudi **Zorka Prelovca**, znanega po zborovskih skladbah in priredbah ljudskih pesmi. *Jesenska noč* iz leta 1911 je ena zgodnejših uglasbitev poezije Josipa Murna. Podobno kakor drugi Prelovčevi samospevi tudi ta uporablja nekatere nove kompozicijske prijeme, uvaja nove harmonske in ritmične domisleke ter si prizadeva za odmik od ustaljenih romantičnih poti, obenem pa se – kakor je ugotovil Pavle Merku – ne more izogniti »puccinijevski melodiki« in harmoniji.

Josip Pavčič je glasbo študiral na Dunaju, kot učitelj pa je služboval na osnovnih in glasbenih šolah v Ljubljani. Njegovi samospevi kljub formalni naslonitvi na vzore nemške romantike izražajo izvirnost občutja in posluš za slovenski jezik. V samospevih je bil Pavčič

tako pri izboru pesnikov kot glasbenih sredstev eklektik v najboljšem pomenu besede, če že ne pomemben v evropskem, pa zagotovo v slovenskem merilu. Samospjev *Ciciban, cicifuj* odlikujeta izreden čut za melodično linijo ter dovršena klavirska spremljava, ki jima je Pavčič dodal tudi nekaj zanj tako značilnega humorja.

Anton Lajovic je bil ena vodilnih osebnosti slovenske glasbe 20. stoletja, pomemben organizator glasbenega življenja na Slovenskem ter glasbeni kritik. Kot skladatelj je bil »pozni romantik z rahlim pogledom naprej«, z značilnim slogom, v katerem je veliko impresionističnih primesi in čustvenosti. Največ je k slovenski glasbi prispeval s svojimi zbori in samospevi. Lajovčevi samospevi pred prvo svetovno vojno so med najpomembnejšimi in najbolj priljubljenimi tovrstnimi deli v slovenski glasbi, odlikujejo pa jih tudi vse kvalitete sočasnega evropskega samospeva. V njih je skladatelj našel svoj individualni glasbeni jezik: skladbe so preproste, a oblikovno dovršene, s širokimi, spevnimi melodičnimi linijami in barvito harmonijo. S poslušom za besedilo je skladatelj vsakemu samospjevu vlil poseben izpovedni izraz, ki se skladno z impulzi v tekstu nenehno spreminja. Lep primer sta pesem domotožja *Mesec v izbi* ter vedrejša pesem *Kaj bi le gledal*.

Jedro ustvarjanja **Gustava Mahlerja** je samospjev, prepleten s simfoničnim ustvarjanjem. Pri komponiranju samospjevov je bilo za skladatelja zelo pomembno tudi ljudsko pesništvo. Še preden je poznal *Dečkov čudežni rog*, je v svojih mladostnih pesmih za glas in klavir oz. orkester že intuitivno zadel melodiko ljudske pesmi. Takšne so *Popotnikove pesmi*, stvaritve mladostnega genija iz obdobja med letoma 1883 in 1885, ki jih je navdihnili nesrečna ljubezen

iz časa njegovega službovanja v Kasslu. Besedila je napisal Mahler sam. Samospevi, napisani z izrednim poslušom za ljudsko melodiko ter občutljivostjo za harmonske učinke in posamezne barve, govorijo o ljubezenskem begu in popotovanju. Toda tukaj, obratno kot pri Schubertovem *Zimskem popotovanju*, nesrečnega zaljubljenca obkroža pomladna pokrajina, kontrastna dogajanju znotraj njega.

V letih 1901 in 1902 se je Mahler lotil uglasbitev preproste, neposredne Rückertove lirike: »Po *Dečkovem čudežnem rogu* lahko delam le še Rückerta – [...], vse ostalo je lirika iz druge roke.« Skladatelja je najbrž pritegnila tudi neverjetna zvočnost pesmi, ki je obenem vodila njegovo komponiranje. V oblikovanju melodičnih linij je izhajal iz temeljnega občutja, ki preveva posamezno pesem, ne pa iz pomena besed. Klavirski del je vokalno enakovreden in oblikovan izrazito »vokalno«; s to enovitostjo in prepletom je presežena toga kitična struktura.

Dihal sem premili zrak je po Mahlerjevih besedah uglasbitev »zadržanega srečnega občutja, kot če se nekdo zadržuje v navzočnosti ljubljenega človeka [...], ne da bi bila potrebna ena sama beseda med obema dušama«. Ljubezenska tematika preveva tudi kitični samospjev *Če ljubiš zaradi lepote*. Samospjev *Ne glej mi v pesmi* pa je skladatelj od vseh najmanj cenil, a ljudem naj bi se po njegovih besedah prav zato najhitreje priljubil. Samospjev *Opolnoči* je zasnovan na preprosti, resni motiviki treh punktiranih tonov in lestvičnega postopa navzdol; prežemata ga občutje sakralnega ter pomirjenost z onostranstvom. Morda je skladatelj samega sebe prepoznal in svoj umetniški moto na nek način uglasbil v resigniranem, asketsko-elegičnem samospjevu *Izgubil sem se svetu*.

Katarina Šter

Bernarda Fink

Bernarda Fink, hči slovenskih staršev, se je rodila v argentinskem Buenos Airesu, kjer je tudi pridobila svojo prvo pevsko in glasbeno izobrazbo (na »Instituto Superior de Arte del Teatro Colón«).

Znana je po svoji glasbeni raznovrstnosti, saj izvaja širok repertoar skladb, od stare glasbe pa vse do sodobnih skladb. Redno nastopa z velikimi svetovnimi orkestri, kot so Dunajski filharmoniki, Berlinški filharmoniki, Kraljevi orkester Concertgebouw, Simfonični orkester Bavarskega radia, Londonski in Češki filharmoniki, Evropski komorni orkester, Državna kapela iz Dresdna, Orkester iz Clevelanda in Filadelfije. Med dirigenti, s katerimi je sodelovala, pa naj omenimo imena, kot so Sir Simon Rattle, Semjon Bičkov, Valerij Gergiev, Nikolaus Harnoncourt, René Jacobs, Mariss Jansons, Riccardo Muti, Sir John Eliot Gardiner, Sir Roger Norrington, Herbert Blomstedt, Sir Colin Davis, Trevor Pinnock, Georges Prêtre in Franz Welser-Möst.

Na močne odmeve pri kritikih so naleteli njeni operni nastopi, tako v Argentini, kot v velikih evropskih opernih dvoranah. Med znamenitejšimi nastopi v zadnjem času izpostavimo vloge, kot so Cecilia v Mozartovi operi *Lucio Silla* v dunajskem Theater an der Wien pod vodstvom Nikolausa Harnoncourta, Idamanta v Mozartovi operi *Idomeneo* v novi produkciji znamenitega režiserja Luca Bondyja in dirigenta Jesusa Lopez Cobosa v Kraljevem gledališču v Madridu in Irene v Händlovem oratoriju *Theodora* pod taktirko Ivora Boltona na Salzburškem festivalu. Pela je tudi

vlogo Sesta v Mozartovi operi *Titus* in Idamanta v koncertni izvedbi pod vodstvom Renéja Jacobsa. Obe sta bili posneti in prejeli visoke nagrade.

Bernarda Fink redno gostuje z recitali v Dunajskem glasbenem združenju in Dunajski koncertni hiši, na festivalu Schubertiade, v amsterdamskem Concertgebouwu, londonski dvorani Wigmore ter v rodnem

Buenos Airesu, nastopa pa tudi v Kraljevem gledališču de la Monnaie v Bruslju, v gledališču Champs-Élysées v Parizu in dvorani Carnegie v New Yorku.

V tej sezoni bo nastopila še v Londonu, Imoli, Kempnu in Stuttgartu, poleg tega pa načrtuje še nastope v Bilbau, Nijmegnu in Antwerpnu s Kvartetom Hugo Wolf, s katerim bo na evropski in severnoameriški turneji nastopala še s Sylvio Schwartz, Michaelom Schadeom in Thomasom Quasthoffom.

Med vrhunce sedanje in prihajajoče sezone sodijo izvedbe Pergolesijeve kantate *Stabat mater* z Berlinskimi baročnimi solisti v Lucernu, Mendelssohnovega oratorija *Elias* z Danielom Hardingom v Lucernu, Bremnu in Stockholmu, Mahlerjeve *Druge simfonije* s Simfoničnim orkestrom Bavarskega radia, Bachove *Maše v h-molu* pod taktirko Nikolausa Harnoncourta na Dunaju in v Tokiu, Brahmsove *Rapsodije za alt* z Bamberškimi simfoniki in Bachovega *Pasijona po Janezu* z Orkestrom Concertgebouw.

Diskografija Bernarde Fink obsega že skoraj 50 posnetkov, vključuje pa dela Monteverdija, Händla, Bacha, Rameauja, Hasseja, Haydna, Schuberta, Rossinija ter tudi Brucknerja in Schumanna. Za mnoge posnetke je prejela najpomembnejša svetovna kritiška in diskografska priznanja ter nagrade (med drugim tudi *diapason d'or* in *grammy*). Bernarda Fink je tesno povezana z založbo Harmonia Mundi, za katero je nazadnje posnela Schubertove samospeve s spremljavo Gerloda Huberja, Bachove kantate s Freiburškim baročnim orkestrom ter Schumannove samospeve s pianistom Anthonyjem Spirijem. Njena naslednja solistična zgoščanka, ki bo izšla marca letos, vsebuje samospeve slovenskih skladateljev.

Februarja 2006 ji je avstrijski kancler podelil Avstrijsko častno medaljo za umetnost in znanost.

Ob tej priložnosti Bernarda Fink prvič nastopa na pevskem recitalu v Mariboru.

Anthony Spiri

Anthony Spiri velja za enega najbolj vsestranskih in priljubljenih spremljevalcev samospeva na klavirju, ob tem pa je izjemen komorni glasbenik in koncertni solist. Rojen Američan je prejel štipendijo za študij v Evropi, kjer je (na salzburškem Mozarteumu) tudi diplomiral. Najvplivnejši med njegovimi učitelji so bili Erika Frieser, Hans Leygraf, Rudolf Firkusny, Erik Werba in Nikolaus Harnoncourt.

Repertoar Anthonyja Spirija je zelo bogat, saj zajema glasbo od 17. do 21. stoletja ter vključuje mnogo manj znanih skladb. Med drugim je premierno izvedel dela sodobnih skladateljev, kot so Sofija Gubajdulina, Rainer Bishop, York Höller in Wolfgang Rihm.

Kot solist je koncertiral z mnogimi priznanimi orkestri (Evropski komorni orkester, Komorni orkester iz Basla, Mlada nemška filharmonija, ansambel Wien Modern), redno spremlja mnoge ugledne pevce (Bernarda Fink, Marjana Lipovšek, Peter Schreier, Edith Mathis, Ernst Haefliger, Elisabeth von Magnus in Angelika Kirchsclager), velikokrat pa nastopa tudi z drugimi velikimi glasbeniki v komornih sestavi (ansambel Wien-Berlin, violinist Gidon Kremer ali Kvartet Hagen).

Do danes je posnel več zgoščenk z deli Bacha, Regerja, Brahmsa, Mozarta, Gershwina, Milhaua in mnogih drugih, redno pa snema tudi za radijske hiše v Avstriji, Nemčiji in drugod po Evropi. Najodmevnejše so zagotovo njegove serije zgoščenk z deli družine Bach (Johanna Sebastiana, Johanna Christiana, Wilhelma Friedemanna in Carla Philipa Emanuela), kjer se njegova izkušnost druži z mojstrstvom igranja na starih glasbilih (čembalo, fortepiano in orgle).

Izdal je študije o Alessandru Scarlattiju in sinovih J. S. Bacha, ob tem pa raziskuje tudi naravo starorimske glasbe in izvajalske prakse gregorijanskega korala.

Med leti 1988 in 1993 je bil asistent Nikolausa Harnoncourta, od leta 2001 pa profesor komorne klavirske glasbe na Visoki šoli za glasbo v Kölnu.

Robert Schumann

Sedem pesmi na besedila Friedricha Rückerta

Friedrich Rückert

(Informativni prevod: Katarina Šter)

Liebster, deine Worte, Op. 101/2

Liebster, deine Worte stehlen
Aus dem Busen mir das Herz.
O wie kann ich dir verhehlen
Meine Wonne, meinen Schmerz!

Liebster, deine Töne ziehen
Aus mir selber mich empor,
Laß uns von der Erde fliehen
Zu der selgen Geister Chor!

Liebster, deine Saiten tragen
Durch die Himmel mich im Tanz,
Laß um dich den Arm mich schlagen,
Daß ich nicht versink im Glanz!

Liebster, deine Lieder ranken
Mir ein' Strahlenkranz ums Haupt,
O wie kann ich dir es danken,
Wie du mich so reich umlaubt.

Aus den östlichen Rosen, Op. 25/25

Ich sende einen Gruß wie Duft der Rosen,
Ich send' ihn an ein Rosenangesicht.
Ich sende einen Gruß wie Frühlingskosen,
Ich send' ihn an ein Aug voll Frühlingslicht.

Aus Schmerzensstürmen, die mein Herz durchtosen,
Send' ich den Hauch, dich unsanft rühr' er nicht!
Wenn du gedenkest an den Freudelosen,
So wird der Himmel meiner Nächte licht.

Najdražji, tvoje besede op. 101/2

*Najdražji, tvoje besede
mi iz prsi kradejo srce.
O, kako naj ti prikrijem
mojo radost, moja bol!*

*Najdražji, tvoji toni me vodijo
iz mene same kvišku,
poletiva stran od zemlje
k zboru blaženih duhov.*

*Najdražji, tvoje strune me nosijo
v plesu preko nebes,
naj se privijem ob tvojo roko,
da ne utonem v sijaju!*

*Najdražji, tvoje pesmi okrog glave
mi venec žarkov spletajo,
o, le kako naj se ti zahvalim,
da si tako bogato me odel.*

Iz vzhodnih vrtnic op. 25/25

*Pošiljam pozdrav, kot vonj vrtnic,
pošiljam ga rožnatemu obrazu,
pošiljam pozdrav, kot je pomladno ljubkovanje,
pošiljam ga očesu, polnemu pomladanske luči.*

*Iz neviht bolečine, ki hrumijo v mojem srcu,
pošiljam sapico, ki se te ne bo dotaknila z grobstjo!
Ko boš pomislila na neveselega,
bo nebo mojih noči postalo svetlo.*

Jasminenstrauch, Op. 27/4

Grün ist der Jasminenstrauch
Abends eingeschlafen,
Als ihn mit des Morgens Hauch
Sonnenlichter trafen,
Ist er schneeweiß aufgewacht:
„Wie geschah mir in der Nacht?“
Seht, so geht es Bäumen,
Die im Frühling träumen.

Lied der Braut I, Op. 25/11

Mutter, Mutter glaube nicht,
weil ich ihn lieb' all so sehr,
daß nun Liebe mir gebricht,
dich zu lieben, wie vorher.

Mutter, Mutter! seit ich ihn liebe
lieb' ich erst dich sehr.
Laß mich an mein Herz dich zieh'n,
und dich küssen, wie mich er!

Mutter, Mutter! seit ich ihn liebe,
lieb' ich erst dich ganz,
daß du mir das Sein verlieh'n,
das mir ward zu solchem Glanz.

Jasminov grm op. 27/4

*Zelen še je jasminov grm
zvečer zaspal.
Ko so ga z jutranjo sapico
zadeli sončni žarki.
se je zbudil snežnobel:
»Kako se mi je to ponoči zgodilo?«
Poglejte, tako je z drevesi,
ki v pomladi sanjajo.*

Pesem neveste I op. 25/11

*Mati, mati, ne verjemi,
da – ker ljubim ga tako zelo –,
zdaj ljubezni zate manjka,
da te ne ljubim kot poprej.*

*Mati, mati! Odkar ga ljubim,
tebe šele ljubim bolj.
Naj te pritisnem na srce,
poljubim te, kot mene on!*

*Mati, mati! Odkar ga ljubim,
šele tebe ljubim vso,
da si dala mi življenje,
ki mi je v tolikšen sijaj.*

Lied der Braut II, Op. 25/12

Laß mich ihm am Busen hangen,
Mutter, Mutter! laß das Bangen.
Frage nicht: wie soll sich's wenden?
Frage nicht: wie soll das enden?
Enden? Enden soll sich's nie,
wenden? noch nicht weiß ich, wie!
Laß mich ihm am Busen hangen, laß mich!

Die Blume der Ergebung, Op. 83/2

Ich bin die Blum' im Garten,
Und muß in Stille warten,
Wann und in welcher Weise
Du trittst in meine Kreise.

Kommst du, ein Strahl der Sonne,
So werd' ich deiner Wonne
Den Busen still entfalten
Und deinen Blick behalten.

Kommst du als Tau und Regen,
So werd' ich deinen Segen
In Liebesschalen fassen,
Ihn nicht versiegen lassen.

Und fährtest du gelinde
Hin über mich im Winde,
So werd' ich dir mich neigen,
Sprechend: Ich bin dein eigen.

Pesem neveste II op. 25/12

*Naj mu na prsih slonim,
mati, mati! Ne trepetaj.
Ne vprašuj: kako se bo obrnilo?
Ne vprašuj: kako se bo končalo?
Končalo? Končati nikdar se ne sme.
Obrnilo? Jaz sama še ne vem, kako!
Pusti, naj na prsih mu slonim, pusti me!*

Cvetlica vdanosti op. 83/2

*Cvetlica sem v vrtu
in moram čakati v tišini,
kdaj in na kakšen način
boš stopil v moj krog.*

*Če prideš, ti sončni žarek,
mi v tvoji radosti
prsi tiho zacvetijo
in tvoj pogled zadržijo.*

*Če prideš kot rosa in dež,
bom tvoj blagoslov
zajela v posode ljubezni,
ne bom pustila, da usahne.*

*In če boš čez mene
milo pihjal v vetru,
se bom k tebi nagnila
in rekla: »Vsa sem tvoja.«*

Mein schöner Stern, Op. 101/4

Mein schöner Stern!
Ich bitte dich,
O lasse du
Dein heitres Licht
Nicht trüben durch
Den Dampf in mir,
Vielmehr den Dampf
In mir zu Licht,
Mein schöner Stern,
Verklären hilf!

Mein schöner Stern!
Ich bitte dich,
Nicht senk' herab
Zur Erde dich,
Weil du mich noch
Hier unten siehst,
Heb' auf vielmehr
Zum Himmel mich,
Mein schöner Stern,
Wo du schon bist!

Moja lepa zvezda op. 101/4

*Moja lepa zvezda!
Prosim te,
pusti,
da se tvoja vedra luč
ne skali
zaradi sopare v meni;
raje mi pomagaj,
da mrakoba v meni
postane luč,
moja lepa zvezda!*

*Moja lepa zvezda!
Prosim te,
ne spusti se
do zemlje,
ker mene še
tu spodaj vidiš,
raje me povzdigni
v nebo,
moja lepa zvezda,
tja, kjer si ti!*

Lucijan Marija Škerjanc

Jesenska pesem

(Li Tai Po – Otto Hauser – Ferdo Kozak)

Tak tiho vetrič gre, tak svetlo je polje ...
Gavrana goni strah med znane hiše,
med velim listjem polnoč daljna vzdise ...
O kje si zdaj, o kje? Te li še kdaj uzró oči?
Ah, v dan prostran
v to dolgo noč bol mojih želj ihtil.

Večerna impresija

(Igo Gruden)

V trudnih barvah se smehljajo parki ...
Veter komaj zgiblje jih v vejevju
in boječe, že visoko v drevju,
trepetajo zadnji sončni žarki ...

Vse po stezah v teh tihotnih gajih
Znane, v pesek dahnjene stopinje.
Tiho grem po teh samotnih krajih,
in ves blažen nate moj spomin je.

Pesem

(Pavel Karlin)

Od visokih, vitkih brez
pali so poslednji listi,
Mrtvi srčki ...

Zdaj v jesenskih smo nočeh.

Zvezde v megli so utonile,
Črno noč so nam pustile
Čez in čez ...
Mrtvi srčki z vitkih brez ...

Zorko Prelovec

Jesenska noč

(Josip Murn – Aleksandrov)

Prišla je jesenska noč,
proč je moje spanje.
Jaz sem topol samujoč,
ki ne seje in ne žanje!

Josip Pavčič

Ciciban, cicifuj

(Oton Župančič)

Ciciban teče v zeleni dan;
ptičica znanka v goščavi
vsak dan lepó ga pozdravi:
»Ciciban, Ciciban, Ciciban,
Ciciban, dober dan!«

Ciciban, kaj pa je danes, čuj!
Kaj ti to ptička prepeva?
Po vsej dobravi odmeva:
»Cicifuj, Cicifuj, Cicifuj,
Cicifuj, fej in fuj!«

Ciciban misli: »Zakaj Cicifuj?«
Takrat si róke zagleda,
pa se domisli: »Seveda,
danes se nisem umil še, fej, fuj,
danes sem res Cicifuj!«

Bister potoček se vije čez plan,
preko kremenov se lije;
Ciciban v njem se umije,
ptička zapoje spet: »Ciciban,
Ciciban, dober dan!«

Anton Lajovic

Mesec v izbi

(Li Tai Po – Otto Julius Bierbaum – Oton Župančič)

Svetlo pred posteljo, glej, mesec sije,
kot kadar sneg blesteči vso zemljo pokrije.
Obrnem glavo navzgor ...
Glej, mesec čist in tih.

Spet nagnem glavo ... in k tebi v daljavo,
tja k tebi, moj daljni dom, vas,
mi splava tožen vzdih!

Kaj bi le gledal

(Richard Burns – Oton Župančič)

Kaj bi le gledal, kaj bi le gledal!
Če bi zaprosil me, bi mu odrekla?
O saj najrajši kar k njemu bi stekla!

Če bi poljubil me, je li to grenko?
Naj le pove, da rad bi me za ženko!
Kaj bi le gledal, kaj bi le gledal!
Če bi me rad imel, naj bi povedal!

Gustav Mahler

Lieder eines fahrenden Gesellen

Gustav Mahler

Wenn mein Schatz Hochzeit macht

Wenn mein Schatz Hochzeit macht,
Fröhliche Hochzeit macht,
Hab' ich meinen traurigen Tag!
Geh' ich in mein Kämmerlein,
Dunkles Kämmerlein,
Weine, wein' um meinen Schatz,
Um meinen lieben Schatz!
Blümlein blau! Verdorre nicht!
Vöglein süß!
Du singst auf grüner Heide.
Ach, wie ist die Welt so schön!
Ziküth! Ziküth!
Singet nicht! Blühet nicht!
Lenz ist ja vorbei!
Alles Singen ist nun aus!
Des Abends, wenn ich schlafen geh',
Denk'ich an mein Leide!
An mein Leide!

Ging heut' morgen übers Feld

Ging heut morgen übers Feld,
Tau noch auf den Gräsern hing;
Sprach zu mir der lust'ge Fink:
„Ei du! Gelt? Guten Morgen! Ei gelt?
Du! Wird's nicht eine schöne Welt?
Zink! Zink! Schön und flink!

Popotnikove pesmi

(Prevod: Peter Bedjanič)

Ko moja draga se možila bo

*Ko moja draga se možila bo,
veselo bo,
moj dan pa žalosten!
Pojdem v svojo kamrico,
temno kamrico
in jočem za svojo drago,
za svojo ljubo drago!
Rožica modra, ne posuši se!
Mila ptičica!
Ti poješ na zeleni livadi.
Kako lep je svet!
Cikit! Cikit!
Ne pojte, ne cvetite!
Pomlad je mimo!
Petja zdaj ni več!
Zvečer, ko grem spat,
Mislim na svojo bol!
Na svojo bol!*

Ko zjutraj šel sem prek poljan

*Ko zjutraj šel sem prek poljan,
še rosa travo je krasila,
mi ščinkavec veselo zažgoli:
»Ej ti, pa dobro jutro!
Lep dan nas čaka!
Cink, cink, lepo in hitro,*

Wie mir doch die Welt gefällt!“
Auch die Glockenblum' am Feld
Hat mir lustig, guter Ding',
Mit den Glöckchen, klinge, kling,
Ihren Morgengruß geschellt:
„Wird's nicht eine schöne Welt?
Kling, kling! Schönes Ding!
Wie mir doch die Welt gefällt! Heia!“
Und da fing im Sonnenschein
Gleich die Welt zu funkeln an;
Alles Ton und Farbe gewann
Im Sonnenschein!
Blum' und Vogel, groß und Klein!
„Guten Tag,
ist's nicht eine schöne Welt?
Ei du, gelt? Schöne Welt!“
Nun fängt auch mein Glück wohl an?
Nein, nein, das ich mein',
Mir nimmer blühen kann!

Ich hab' ein glühend Messer

Ich hab' ein glühend Messer,
Ein Messer in meiner Brust,
O weh! Das schneid't so tief
in jede Freud' und jede Lust.
Ach, was ist das für ein böser Gast!
Nimmer hält er Ruh',
nimmer hält er Rast,
Nicht bei Tag, noch bei Nacht,
wenn ich schlief!
O weh!
Wenn ich den Himmel seh',
Seh'ich zwei blaue Augen stehn!
O weh! Wenn ich im gelben Felde geh',
Seh'ich von fern das blonde Haar

*kako vseč mi je ta svet!«
Tudi zvončica na polju
mi je radostna
z zvončki
jutranjico zazvonila.
»Lep dan nas čaka!
Kling, kling! Lepa stvar!
Kako vseč mi je ta svet, heja!«
In v jarkih sončnih žarkih
Ves svet se zablesti,
barve zažarijo
v sončnem lesku!
Cvetice in ptički, veliki in majhni!
»Dober dan,
ali ni lep ta svet?
Ej ti, lepi svet!«
Se začne zdaj tudi moja sreča?
Ne, ne, ta na katero mislim,
nikoli zacvetela ne bo!*

V prsih imam razbeljen nož

*V prsih imam razbeljen nož,
nož v mojih prsih,
o gorje, je tako globoko
zasajen v vsako radost in veselje.
Kako zloben gost je to!
Nikoli ni pri miru,
nikoli ne počiva,
ne podnevi, ne ponoči,
kadar spim.
Gorje!
Če se zazrem v nebo,
vidim dvoje modrih oči!
Gorje, če hodim čez rumeno polje,
vidim od daleč plave lase*

Im Winde weh'n!
O weh!
Wenn ich aus dem Traum auffahr'
Und höre klingen ihr silbern Lachen,
O weh!
Ich wollt', ich läg auf der
Schwarzen Bahr',
Könnt' nimmer die Augen aufmachen!

Die zwei blauen Augen von meinem Schatz

Die zwei blauen Augen
von meinem Schatz,
Die haben mich in die
weite Welt geschickt.
Da mußst ich Abschied nehmen
vom allerliebsten Platz!
O Augen blau,
warum habt ihr mich angeblickt?
Nun hab' ich ewig Leid und Grämen!
Ich bin ausgegangen
in stiller Nacht
wohl über die dunkle Heide.
Hat mir niemand Ade gesagt
Ade!
Mein Gesell' war Lieb und Leide!
Auf der Straße stand ein Lindenbaum,
Da hab' ich zum ersten Mal
im Schlaf geruht!
Unter dem Lindenbaum,
Der hat seine Blüten
über mich geschneit.
Da wußt' ich nicht, wie das Leben tut,
War alles, alles wieder gut!
Alles! Alles, Lieb und Leid
Und Welt und Traum!

plapolati v vetru!
Gorje!
Ko se ponoči prebudim iz sanj
in čujem njej srebrni smeh,
Gorje!
Zaželim si, da ležal bi
na črnih parah,
da nikoli več ne bi mogel odpreti oči!

Dvoje modrih oči

Dvoje modrih oči
moje drage
me poslalo je
v daljni svet.
Posloviti sem se moral od vsega,
kar mi je drago!
O modre oči,
Zakaj ste me pogledale?
Ostaneta mi le gorje in žalost
Odšel sem
v tihi noči
prek temnih poljan.
Nihče ni rekel zbogom,
zbogom!
Ostala sta mi ljubezen in trpljenje!
Ob cesti je stala lipa,
pod njo sem prvič
počival!
Nad menoj
razsipala
svoje je cvetje.
Zavedal se nisem,
toda vse je bilo spet dobro.
Vse, vse, ljubezen in trpljenje
in svet in sanje!

Gustav Mahler

Sieben Lieder aus letzter Zeit

Friedrich Rückert

Ich atmet' einen linden Duft

Ich atmet' einen linden Duft!
Im Zimmer stand
ein Zweig der Linde,
ein Angebinde
von lieber Hand.
Wie lieblich war der Lindenduft!

Wie lieblich ist der Lindenduft!
Das Lindenreis
brachst du gelinde!
Ich atme leis
im Duft der Linde
der Liebe linden Duft.

Blicke mir nicht in die Lieder

Blicke mir nicht in die Lieder!
Meine Augen schlag' ich nieder,
wie ertappt auf böser Tat.
Selber darf ich nicht getrauen,
ihrem Wachsen zuzuschauen.
Deine Neugier ist Verrat!

Bienen, wenn sie Zellen bauen,
lassen auch nicht zu sich schauen,
schauen selber auch nicht zu.
Wenn die reichen Honigwaben
sie zu Tag gefördert haben,
dann vor allen nasche du!

Pesmi iz poslednjega časa

(Informativni prevod: Katarina Šter)

Dihal sem premili zrak

*Dihal sem premili zrak!
V sobi je stala
veja lipe,
vez
do ljube roke.
Kako ljubek je bil lipe vonj!*

*Kako je ljubek lipe vonj!
Brstičje lipe
prinaša blágo!
Tiho diham
v vonju lipe
ljubezni mili zrak.*

Ne glej mi v pesmi

*Ne glej mi v moje pesmi!
Oči povešam,
kakor zasačen v zlem dejanju.
Sam ne smem si drzniti
gledati njihove rasti.
Tvoja radovednost je izdaja!*

*Čebele, ki gradijo celice,
tudi ne pustijo gledati
in same ne gledajo.
Ko pa medu bogato satje
na svetlo denejo,
sladkaj od vseh se najprej ti!*

Liebst du um Schönheit

Liebst du um Schönheit,
o nicht mich liebe!
Liebe die Sonne,
sie trägt ein gold'nes Haar!

Liebst du um Jugend,
o nicht mich liebe!
Liebe den Frühling,
der jung ist jedes Jahr!

Liebst du um Schätze,
o nicht mich liebe.
Liebe die Meerfrau,
sie hat viel Perlen klar.

Liebst du um Liebe,
o ja, mich liebe!
Liebe mich immer,
dich lieb' ich immerdar.

Um Mitternacht

Um Mitternacht
Hab' ich gewacht
Und aufgeblickt zum Himmel;
Kein Stern vom Sterngewimmel
Hat mir gelacht
Um Mitternacht.

Um Mitternacht
Hab' ich gedacht
Hinaus in dunkle Schranken.
Es hat kein Lichtgedanken
Mir Trost gebracht
Um Mitternacht.

Če ljubiš zaradi lepote

Če ljubiš zaradi lepote,
o, ne ljubi mene!
Ljubi sonce
z zlatimi lasmi!

Če ljubiš zaradi mladosti,
o, ne ljubi mene!
Ljubi pomlad,
vsako leto mlado!

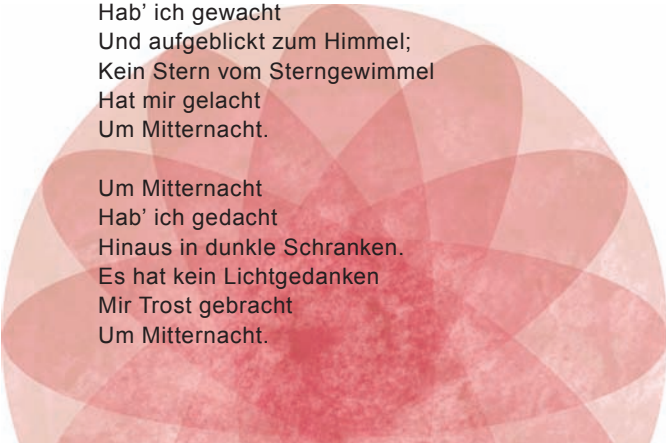
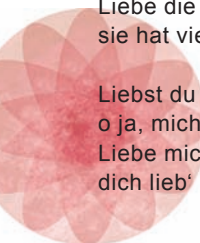
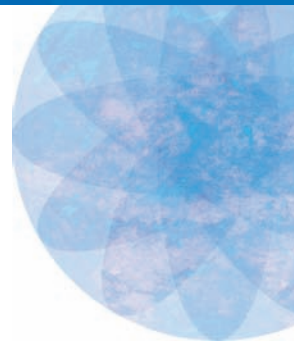
Če ljubiš zaradi zakladov,
o, ne ljubi mene!
Ljubi morsko deklico
s svetlimi biseri.

Če ljubiš zaradi ljubezni,
o, da, ljubi mene!
Ljubi me vedno,
saj jaz za večno ljubim te.

Opolnoči

Opolnoči
sem se zbudil
in pogledal v nebo;
iz vrveža zvezd nobena zvezda
se mi ni smehljala
opolnoči.

Opolnoči
sem mislil
tja preko temnih pregrad.
Nobena svetla misel
mi ni prinesla tolažbe
opolnoči.

Um Mitternacht
Nahm ich in acht
Die Schläge meines Herzens;
Ein einz'ger Puls des Schmerzes
War angefacht
Um Mitternacht.

Um Mitternacht
Kämpft' ich die Schlacht,
O Menschheit, deiner Leiden;
Nicht konnt' ich sie entscheiden
Mit meiner Macht
Um Mitternacht.

Um Mitternacht
Hab' ich die Macht
In deine Hand gegeben!
Herr! über Tod und Leben
Du hältst die Wacht
Um Mitternacht!

Ich bin der Welt abhanden gekommen

Ich bin der Welt abhanden gekommen,
mit der ich sonst viele Zeit verdorben,
sie hat so lange nichts von mir vernommen,
sie mag wohl glauben, ich sei gestorben!

Es ist mir auch gar nichts daran gelegen,
ob sie mich für gestorben hält,
ich kann auch gar nichts sagen dagegen,
denn wirklich bin ich gestorben der Welt.

Ich bin gestorben dem Weltgetümmel,
und ruh' in einem stillen Gebiet!
Ich leb' allein in meinem Himmel,
in meinem Lieben, in meinem Lied.

*Opolnoči
sem postal pozoren
na bitje svojega srca;
en sam utrip bolečine
pognal je kri
opolnoči.*

*Opolnoči
sem bitko bil
tvojega trpljenja, o človeštvo;
nisem je mogel odločiti
s svojo močjo
opolnoči.*

*Opolnoči
sem svojo moč
položil v tvoje roke!
Gospod! Nad smrtjo in življenjem
ti bediš
opolnoči.*

Izgubil sem se svetu

*Jaz sem se svetu izgubil,
s katerim sem sicer veliko časa potratil,
tako že dolgo ni o meni slišal
in misli, da več najbrž nisem živ.*

*Meni pa tudi nič zato ni,
če svet me ves za mrtvega ima,
tudi ne morem nič proti temu reči,
kajti zares umrl sem za svet.*

*Umr! sem sveta hrumenju
in v tihem kraju zdaj počivam!
Sam živim v nebesih mojih,
v ljubezni moji, v moji pesmi.*

DVORANA UNION

4. abonmajski koncert

Orkestrskega cikla

sreda, 2. 3. 2011, ob 19.30

PRAŠKI SIMFONIČNI ORKESTER

Dirigent: Jiří Kout

Spored: B. Smetana, A. Dvořák

DVORANA UNION

5. abonmajski koncert

Orkestrskega cikla

četrtek, 17. 3. 2011, ob 19.30

MOSKOVSKI SOLISTI

Jurij Bašmet, viola in vodja

Spored: B. Bartók, W. A. Mozart,

M. Bruch, P. I. Čajkovski

DVORANA UNION

5. abonmajski koncert

Komornega cikla

sreda, 23. 3. 2011, ob 19.30

PIHALNI ANSAMBEL SERENADE

Spored: R. Strauss, W. A. Mozart,

A. Dvořák

MALI ODER NARODNEGA DOMA

Jazz v Narodnem domu

torek, 22. 2. 2011, ob 20.30

ERIK FRIEDLANDER: »TAKING TRIPS TO AMERICA« (ZDA)

Erik Friedlander, violončelo; Lee in Maria

Friedlander, slike; Bill Morrison, film

DVORANA UNION

Cikel za mlade

četrtek, 10. 3. 2011, ob 14.00 - red PIZZICATO

1, Kulturni dnevnik red ZELENI I in izven

SPOZNAVAJMO INSTRUMENTE: ROG – OD LOVA DO ZVEZD

Boštjan Lipovšek, rog

Ansambel HorRORn

Avtor in vodja: Boštjan Lipovšek

Spored: G. Rossini, W. A. Mozart, C. M. von

Weber, R. Wagner, N. N. Čerepnin

Kulturni dnevnik - delavnica: Vesoljska ladja

VELIKA DVORANA NARODNEGA DOMA

Abonma Komedija in izven

25., 26., 27., 28. in 29. 3. 2011

Peter Quilter: DUJETI

Slovensko stalno gledališče Trst

Igrata: Maja Blagovič, Vladimir Jurc

Režija: Matjaž Latin

IN PRODAJA

VSTOPNIC

Narodni dom Maribor

Ulica kneza Koclja 9

2000 Maribor

vsak delavnik

od 10.00 do 17.00,

v soboto

od 9.00 do 12.00

ter uro

pred koncertom

v Dvorani Union

v Mariboru.

Tel.:

02 229 40 11

02 229 40 50

040 744 122

031 479 000

E-pošta:

vstopnice@nd-mb.si

Obiščite nas na

<http://www.nd-mb.si/>